

Album cu amintiri – Ileana Popovici

Sincer să fiu, mi-ar fi plăcut să scriu o carte despre vechea mea prietenă și colaboratoare, deși poate n-aș fi fost îndeajuns de obiectiv! Câteva amintiri îmi bântuie memoria în devălmășie și nici nu știu de unde să încep... Am cunoscut-o în perioada când încă mai cânta (ar putea-o face foarte bine și azi, dar și-a impus o prematură ieșire de sub lumina reflectoarelor...), fiind nu numai interpreta de mare sensibilitate a bossanovei și a compozițiilor lui Richard Oschanitzky, dar și componentă a trio-ului feminin "Aurora", nume dat de buna ei prietenă și colegă de la TVR Aurora Andronache. Nu e deloc întâmplător că ambele preferă acum viața liniștită de la țară, Aurora retrăgându-se undeva prin județul Dâmbovița, iar Ileana, în cele 6-7 luni petrecute în țară, dând o nouă dimensiune casei părintești de la Buturugeni, în județul Giurgiu. Am fost de câteva ori la "Butu", cum spune ea, având pe vremea aceea o mașină Dacia, cum avea să-și cumpere ea însăși peste câțiva ani. Era o casă veche, de țară, cu o grădină mare, câini, pisici, ce mai, o gospodărie în toată regula, condusă cu mână forte de "Tiotia Nina", cum am botezat-o pe loc pe mama Ilenei, o basarabeancă energică, cu suflet de aur. Tatăl era preotul satului, un bărbat distins, cu o alură de adevărat slujitor al Bisericii, și mi-a pricinuit o surpriză colosală: era abonat și avea legată întreaga colecție a săptămânalului "Contemporanul", unde semnam o rubrică permanentă de muzică ușoară, încredințată mie de directorul George Ivașcu! Altfel spus, mă citea și mă aprecia înainte de a-i trece pragul. Ca o paranteză, am trăit ani minunați în redacție la "Contemporanul" și poate-i voi evoca undeva pe Roger Câmpeanu (cu care mergeam și la pescuit), Elena Marinescu, Laurențiu Ulici, Radu Cosașu ("progresist" de-al meu, eram amândoi fani necondiționați ai echipei de fotbal Progresul București), Călin Căliman, Luminița Vartolomei, Dinu Kivu, Constantin Mitea, C. N. Constantiniu, nemaivorbind de fetele de la "corectură". Revenind în ograda de la "Butu", îmi amintesc cât de mândre erau Ileana și mama sa de ruda apropiată, părintele apiculturii românești, Veaceslav Harnaj, care își botezase – mă amuza teribil asta – unul din fii... Albinel! Dar, desigur, muzica ușoară ne apropiase de fapt și iată cum. Realizam și prezentam pe vremea aceea câteva emisiuni de mare audiență la Radio, în care strecuram și piese străine (câteva din țările socialiste – obligatoriu, ceva în "alte limbi" occidentale, ca să pot oferi ascultătorilor cât mai multe cântece în limba engleză), dar, evident, baza era muzica românească (acum, din păcate, este exact pe dos, 2-3 melodii românești la două ore de muzică străină!), ceea mi se pare absolut normal, se numea

totuși Radiodifuziunea Română! Ei bine, era o competiție permanentă între toți realizatorii de la radio întru procurarea de înregistrări în primă audiere (aveam și o rubrică, "Șlagărul emisiunii", în care difuzam de 5-6 ori pe parcursul programului o piesă românească care ni se părea a avea atributele unui potențial hit), totul bazându-se pe relații și prietenii. Noroc că în acea vreme "economia muzicii ușoare" chiar că... duduia, se făceau imprimări și în cele două studiouri de la radio, și în cel muzical de la TVR, orchestra Radio nu mai prididea, soliștii și regizorii muzicali fiind mereu în priză. Avantajul meu era că începusem să colaborez cu televiziunea, așa că

săptămânală căram din Pangratti cutii cu benzi pe viteza 38, cu tot felul de noutăți înregistrate de Titus Munteanu sau Aurora Andronache, nemaivorbind că și regretatul meu coleg din acea perioadă, Ovidiu Dumitru, venea cu "recolta" lui, înregistrări pentru emisiunile lui Alexandru Bocăneț. Uneori nu puteam pleca cu banda originală și mergeam în redacția "Ilustrație muzicală", undeva la etaj, unde Ileana Popovici mi le copia. Asta n-ar fi nimic, dar câte "muzici" instrumentale n-am schimbat noi în acei ani, amândoi având nevoie de ele pentru fond muzical, ilustrarea sonoră a unor prezentări sau recitări.

Regizorii mei muzicali, Romeo Chelaru, Ștefan Ionescu, Emil Conta (doar cel din urmă, nepotul marelui regizor Iosif Conta, mai trăiește, fiind extrem de apreciat la Opera din Nürnberg, în Germania, după ce l-am ajutat să fugă din țară cu... 2 canistre de benzină!) aveau mereu nevoie de asemenea teme muzicale. Îmi aduc aminte cum o urmăream la lucru pe Ileana, cum îi spunea mama ei, copiind și fonotecând cu o mână de maestru, autentică regină a magnetofonelor: am fost, de altfel, între primii ascultători și... jurați ai colajelor calculate la secundă și gândite de ea pentru probele la sol ale gimnastelor noastre, zecile de medalii cucerite la Jocurile olimpice, mondiale sau europene datorându-i-se și ei, în bună măsură. În cartea dedicată lui Jolt Kerestely de Oana Georgescu, Ileana Popovici își amintește un episod amuzant, dacă n-ar fi trist. Împreună cu "Joly" asigura coloana sonoră a unui mare spectacol festiv în "Epoca de aur", pe stadion; cum în tribună se afla și "Cârmaciul", doi securiști vegheau în cabină să nu se întâmple nimic. La un moment dat, Ileana (fiică de preot, știți ce însemna asta atunci!) se apleacă sa-și scoată pantofii, după atâtea ore de stat în picioare (în treacăt fie zis, toți îi admiram gambele frumos fuzelate de practicarea schiului!), dând impresia că meșterește

Observați că nu m-am referit la aspecte pe care le cunoaște toată lumea, cum ar fi numeroasele și atât de apreciatele sale roluri din filme artistice, colaborările cu muzicieni importanți (din acea perioadă datează prietenia cu solista Puica Igiroșanu, care între timp s-a călugărit...), cum ar fi compozitorii Richard Oscanitzky (căruia i-a îngrijit și editat câteva albume în

anii din urmă) sau Paul Urmuzescu, Adrian Enescu (la filmul "Septembrie"), Johnny Răducanu, Florian Lungu, Zoltan Boroș. Ce tulburătoare este, de pildă, amintirea tinerei și delicatei scriitoare Luminița Coler (am și acum în raftul bibliotecii cartea ei "Nisip sub pleoape", cu dedicație), alături de care, am înțeles, Ileana a stat până când aceasta a fost răpusă, în America, de o boală neiertătoare... Am dorit ca acest modest remember să fie unul cât mai cald, readucând în fața cititorului o epocă mai îndepărtată, despre care unii care nici n-au cunoscut-o vorbesc de rău, dar în care s-au lansat și filme extraordinare, și cântece de neuitat, și interpreți remarcabili. Nu pot uita cum priveam cu jind, împreună cu Ileana, la harta globului, eu neavând viză pentru Occident până în decembrie 1989: prima mea "ieșire" în lumea mult-râvnită a fost în februarie 1990, la festivalul care mă fascinase o viață, cel de la Sanremo. Mi-ar fi plăcut să fie și Ileana atunci în mica delegație a României, dar din fericire ea și-a luat revanșa din plin, locuind în prezent chiar în celebrul oraș al muzicii și al florilor. Este prietenă cu o groază de compozitori și cântăreți italieni faimoși, trimițând în fiecare primăvară relatări ample de la festival pentru revista "Actualitatea Muzicală". Om de muzică (a absolvit Liceul de muzică nr. 1, clasa de vioară, colegă cu Ulpui Vlad, Sergiu Zagardan, Laurențiu Băcanu, Mircea Țifu, precum și Conservatorul din București), de scenă, de televiziune, de radio, Ileana Popovici întrunește toate calitățile, dincolo de șarm și feminitate, pentru a fi mesagerul nostru la Sanremo!

Octavian URSULESCU

ceva sub pupitrul: ca la un semn cei doi securiști vigilenți s-au repezit, temându-se probabil de vreo bombă! După cum a mărturisit, a fost primul și ultimul spectacol festiv la care Ileana a acceptat să participe...